ISSN 0132-4462.
№ 4 2004
КВІТЕНЬ

перець

Василь ФЛЬОРКО

Василь ФЛЬОРКО

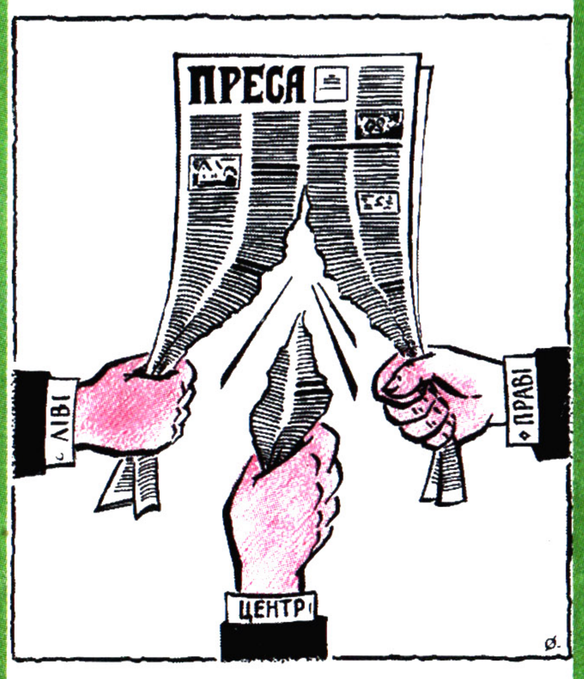

Володимир АДАМОВИЧ

Олексій КОХАН (тема Леоніда Телятникова)

— Вважайте, ще одного кандидата з'їли!..

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Найкраще розбирати снаряд на кладовищі. Ми там з хлопцями, царство їм небесне, торік розбирали.

Парламентські «перли»

Декому легше витягувати з кишень кулаки, ніж язики.

* * *

Ми цитуємо багатьох розумних людей, в т. ч. Аристотеля, а самі які?

* * *

Деякі депутати мені нагадують бабу Параску. Але тим було за що горло драти, а за що ж нам?

* * *

Шпильки кожен може пускати, а кому від того болить, як не нашій рідній державі.

* * *

Якщо хтось і об'ївся, то треба тверезо висловлювати свої думки.

* * *

Ми працюємо без перерви, бо вже й так напереривалися.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Ви мене вперше бачите?! Ну, за знайомство!

СЕНТЕНЦІЇ

✓ Голос совісті нерідко заглушає дзвінка монета.

✓ У чужому бублику дірка менша.

✓ Ситий чухає живіт, голодний - потилицю.

✓ Іноді на підвищення йдуть, як на ешафот.

Леонід ЗАБАРА.

НАУКА

Досвідчений хапуга
Повча дитя своє,
Свою «життєву мудрість»
Йому передає:
В житті, мій любий сину,—
Єдина ціль і суть:
Тікай, якщо хапають,
Хапай, коли дають.

ТАНЦІ З ПРИМУСУ

Танцювала риба з раком,
Навіть сом в танок пішов...
Значить, щось із хімзаводу
Шугонули в річку знов.

Василь БАБУХ.

м. Чернівці.

Микола КАПУСТА

Валерій ЧМИРЬОВ

ІАП
ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

МАТИ — ЗНАЧИТЬ ГЕРОЇНЯ!

У Верховній Раді збираються прийняти поправку до закону про державні нагороди. Комітет із питань державного будівництва і місцевого самоврядування рекомендує, щоб до вже затвердженого списку додати і звання «Мати-героїня». Поправка, звичайно, потрібна. Хоча, як кажуть самі наші жінки: «Сьогодні кожна мати в Україні — героїня. А хочеться бути не героїнею, а просто жінкою, яка б відчувала турботу держави».

ТИЖДЕНЬ УЖЕ Є

З 5 по 10 квітня у Києві в Будинку кінематографістів пройшов Тиждень українського кіно. «І хоч до тижня не вистачає одного дня,— іронізують шанувальники вітчизняного кіномистецтва,— все-таки це вже краще, ніж нічого». Ну, а коли всі ми дочекаємося не «тижня», а цілорічного нормального функціонування українського кіно, не спроможні сьогодні сказати навіть найзатятіші оптимісти.

ГРОШ — НА ТРИБУНУ!

Спікер парламенту Володимир Литвин підписав розпорядження, згідно з яким тепер за нанесені матеріальні збитки під час рукопашних дебатів у сесійній залі із зарплати депутатів будуть вираховувати відповідні суми. Наш кореспондент поцікавився у кількох депутатів: «Чи втихомирить це бійців?» На що ті відповіли: «Не в грошах щастя...» «А хто буде рахувати, на яку суму і що хто поламав?»

Олексій КОХАН

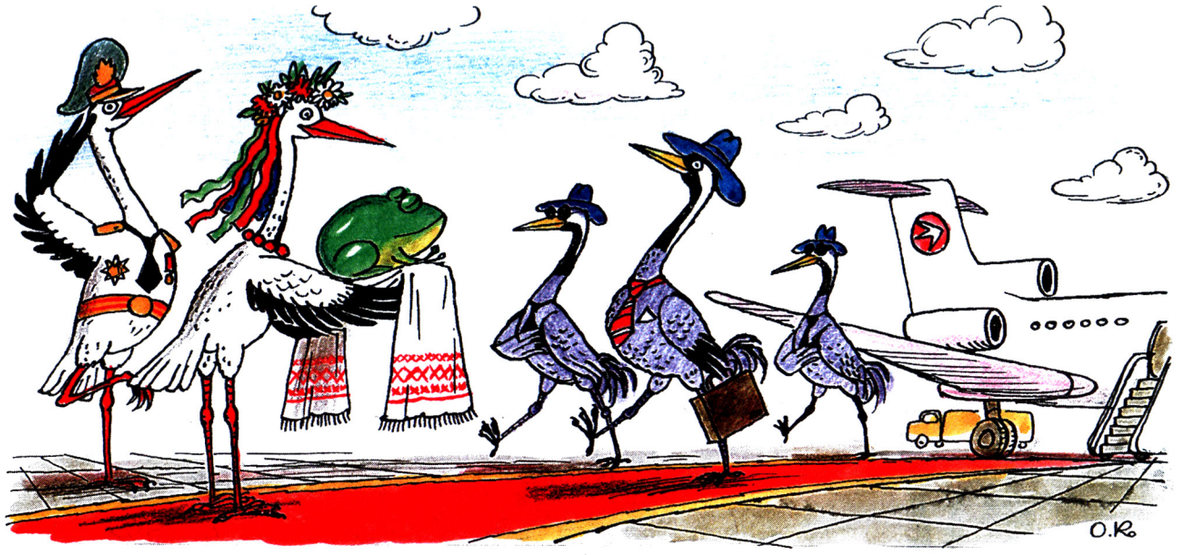

Усмішки конверта

ХОЛОДЕЦЬ

— Куме, із чого у вас холодець?

— Із конини, а що?

— А чому він такий твердий?

— То жінка, мабуть, підкову забула відірвати.

Юрій САВЧУК.

м. Ровеньки Луганської області.

БІДНІСТЬ

Учням ліцею задали написати твір про бідність. Дочка «нового українця» написала: «Жила собі бідна сім'я, тато і мама були дуже бідні, їхній водій ще бідніший і їхній садівник був бідний, а домогосподарка зовсім бідна...»

Георгій ГРЕЧИН.

м. Донецьк.

ЩЕ Й НЕ БАЧИЛА...

Прийшов кум до кума. Сидять, випивають. Аж раптом на подвір'ї пес загавкав. Кум-господар, хитаючись, встає і заглядає у вікно:

— Іване! Твоя дружина йде!

— Ти диви! Ще не бачила, що я тут роблю, а вже гавкає.

Ігор ЛИХАЧ.

м. Львів.

САМ ПОПРОСИВ

— Підсудний, ви стверджуєте, що вдарили свого майстра по голові молотом на його прохання?

— Так.

— І як це було?

— Він витягнув з вогню розпечену підкову, поклав на ковальню і каже: «Як я кивну головою, то ти бий по ній молотом».

Василь РЕШЕТНЯК.

м. Долина Івано-Франківської області.

ОСНОВНЕ

Основне, чого повинен навчитися студент у вузі — вміти формулювати свою думку незалежно від її наявності.

Юрій САВЧУК.

м. Ровеньки.

ЗА ЗВИЧКОЮ

Розмовляють два студенти:

— Ти флюорографію пройшов?

— Так, з третього разу.

Володимир ХЕЖЕНЬ..

м. Джанкой, Крим.

ХОЧЕТЬСЯ

УСМІШКА

— Хочеться мати шикарну квартиру з євроремонтом, архісучасні телевізор та пральну машину. А ще — «мерса» шестисотого... Хочеться модно одягатися і відпочивати десь на Канарах чи на Багамах... Хочеться мати юну і вродливу коханку, хочеться виконувати всі її забаганки... Хочеться мандрувати, куди захочеться... Хочеться, щоб мої чада гризли граніт науки в Сорбонні або в Гарвардському університеті в Штатах... Хочеться мати в банках Європи великі суми грошей, «зелених», звісно, і жити на проценти... Хочеться голитися бритвою «Жилетт», а ще ліпше — мати власного перукаря міжнародного класу, а також обслугу і охоронців... Хочеться вечеряти в престижних ресторанах та грати в казино, наприклад, в Монако... Хочеться літати власним літаком на футбольні матчі... Хочеться якчастіше дарувати дружині рідкісні квіти і дорогі парфуми...

— Слухай, друже, а знаєш, як треба працювати, щоб оце все мати?!

— В смислі — до сьомого поту? Недосипати ночей? Вертітися як білка в колесі? Забувати і про обіди, і про жінок? Витримувати стреси і неймовірну втому? В шаленому темпі долати короткі і довгі дистанції? Змагатися з хитрими конкурентами? Чекати пострілу кілера? Переживати підступні вчинки друзів та ворогів? Одним словом — іша-чи-ти?!

— Ось-ось! Саме так!

— Так не хочеться!!!

— Ну тоді — годі теревенити. Спускайся з небес на грішну землю. Підемо до міста. Може, десь щось роздобудемо, хоч кілька гривень. Похмелитися ж хочеться?

— О! Ще й як!

— Отож!

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

м. Павлоград.

ФРАЗИ

◆ Йому дали по шапці, а він і цим задоволений: добре, що не по голові.

Григорій СТОРОЖ.

◆ Одруження, як падіння з печі: приємно, поки перебуваєш в польоті.

Віктор ВОВК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

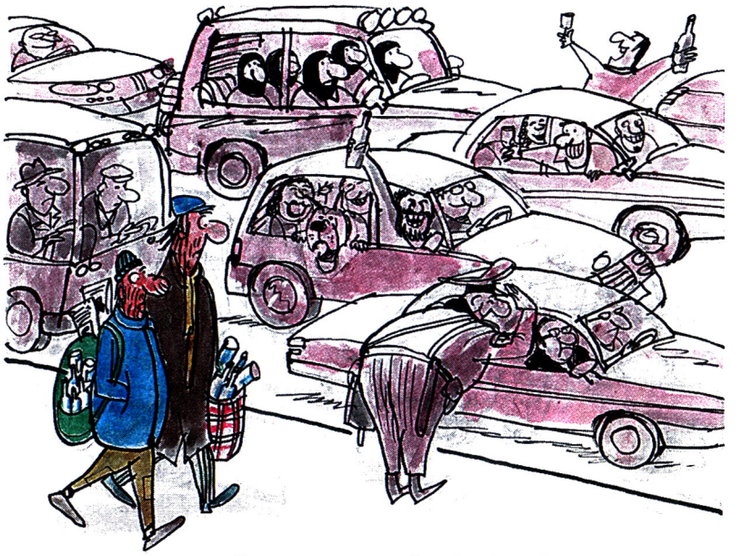

— Ти в паралельний світ віриш?
— Звичайно! Так ось же він!

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ГОРМОНІСТ.

ПАМФЛЕЙТИСТ.

СВИСТИВАЛЬ.

ПАРЛАМОНТЕР.

ЛАСТОНОША.

ДУРБАЗА.

ВИБОРЧА ДІЙНИЦЯ.

Данило КАРМІНСЬКИЙ.

Георгій МАЙОРЕНКО

Олексій КОХАН

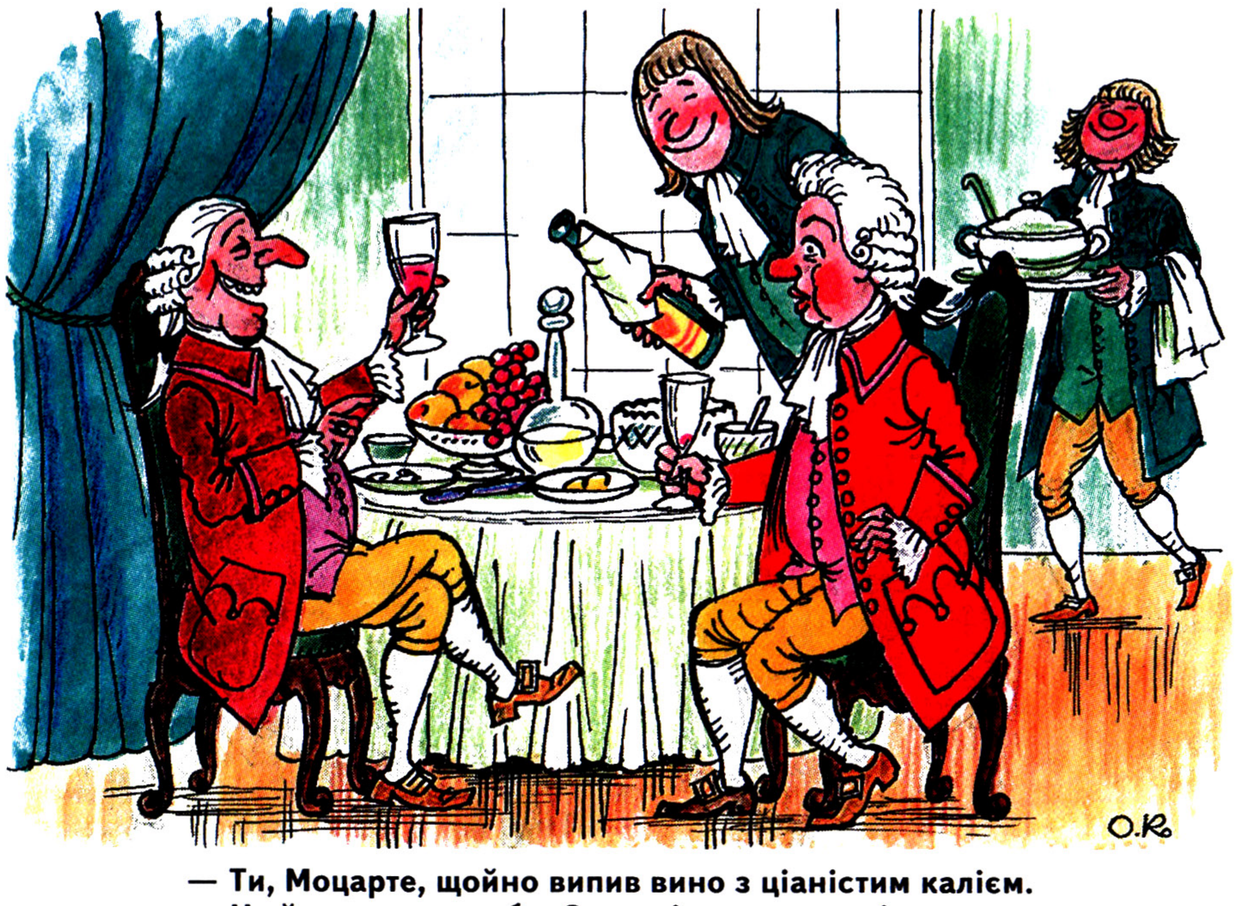

— Ти, Моцарте, щойно випив вино з ціаністим калієм.
— Ну й жарти ж у тебе, Сальєрі, першого квітня...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

І чому воно так?!

Славне місто Комсомольськ. Це на Полтавщині. У самісінькому центрі України... Сучасне, затишне, світле... Славне, та не з усіх сторін.

Прогуляємось на дозвіллі його вулицями. Почнемо з найкоротшої — Молодіжної. Тут відразу зауважу, що слова «молодіжний» не фіксує словник Бориса Грінченка. Одинадцятитомний СУМ слово це подає з позначкою «прикметник до молодь». Стоп! То який прикметник має бути до слова «молодь»? Вірогідно, «молодечий». А прикметник «молодіжний» — від діалектного «молодіж», а не від літературного «молодь».

Отож, якби місцеві «назвотворці» дбали про грамотність, то нарекли б вулицю не «Молодіжною» а, наприклад, «Вулицею молоді», й було б по-українськи (це моє дилетанське дослідження; вважаю, що коване слово «молодіжний» є результатом сумнозвісного штучного наближення української мови до російської).

Раз уже зайшла мова про мову, то продовжу... На вулиці Молодіжній розміщено магазин «Антошка» (явно звучить не по-українськи). На дверях цього магазину оголошення: «Уважаемые покупатели! М-н «Антон», «Антошка» проводит праздничную акцию: При покупке (четырех бутылок водки «Улюблена», «Сержант Петренко», «Поллитра», «Легион», 5 (пятая) бутылка дается бесплатно в подарок, от нашего магазина!»

На цій же вулиці розташовано й магазин «Дешевая одежда» з повідомленням «Товары из Западной Европы».

Либонь, вживання української мови на вивісках є дискусійним? Ні, воно належить до таких питань, які повинні вирішуватися на основі чинних законів. Дозвольте тут принагідно нагадати, що ст. 37 Закону України «Про мови» говорить: «Офіційні назви державних, партійних, громадських органів, підприємств, установ і організацій утворюються і подаються українською мовою. З правого боку (або внизу) ці назви можуть подаватися в перекладі іншою мовою». А ось до чого зобов'язує стаття 35 цього закону: «Тексти офіційних оголошень, повідомлень, плакатів, афіш, реклами і т. ін. виконуються українською мовою. Поряд з текстом, викладеним українською мовою, може бути вміщено його переклад іншою мовою». А тепер перейдемо на інші вулиці. Ось магазин «Каприз», «Ковры», «Валери», «Рушнычок», «Эльф» і «Корсар», торговий комплекс «Лакоста» (спитав трьох продавців, що означає це слово — ніхто не відповів, щоправда один припустив, що це італійське слово), бар «Минилюкс», букмерская контора «Лидер», «Центр естетической стоматологии — каждому красивую улыбку», комп'ютерний клуб. І так далі... Будь-якою мовою, тільки не рідною.

Славне місто Комсомольськ, повторюю, в самісінькому центрі України. В ньому майже 80 відсотків населення — українці.

А от, читаючи оті вивіски, цього не скажеш.

Григорій ШВЕД.

м. Комсомольськ, Полтавська область.

Володимир АДАМОВИЧ

КОРОТКО КАЖУЧИ

Чесність — це коли необхідно говорити щось інше, а кажеш правду.

●

Склероз вилікувати важко, але про нього можна забути.

●

Любовні листи дівчини — це як передвиборні обіцянки кандидатів у депутати.

Роман КРИКУН.

м. Сокаль.

Валерій ЧМИРЬОВ

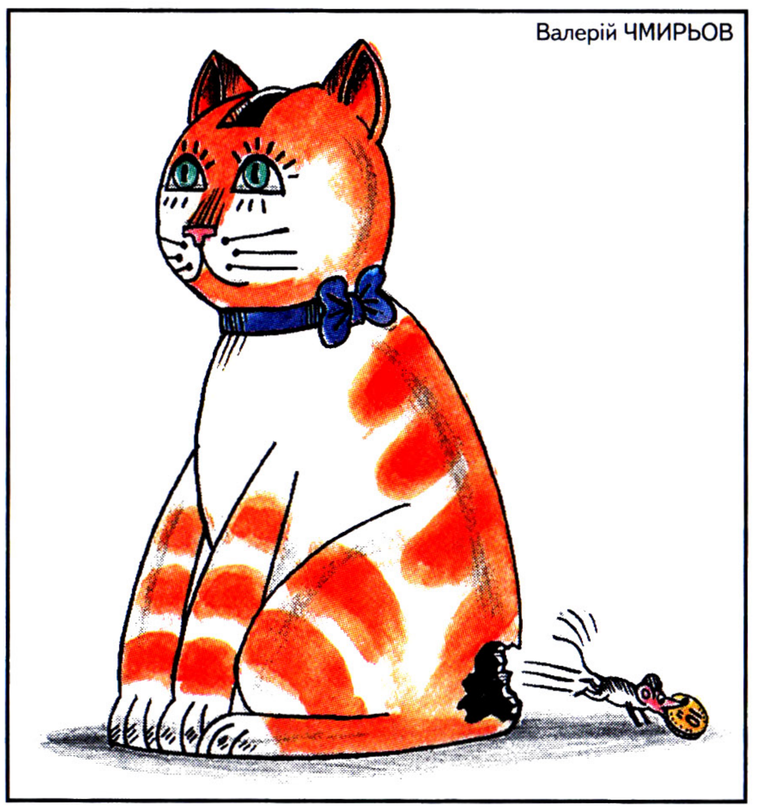

Друже Перче!

І все-таки важко зрозуміти: нас переконують, що за минулий рік приріст внутрішнього валового продукту становив 9,3 відсотка (це найвищий показник серед країн СНД), а за рівнем зарплати з 46 країн Європи ми — на одному з останніх місць. Випереджаємо лише Білорусь і Молдову. І де ж отой приріст «приростає»?

Дмитро КАРНАУХ.

м. Житомир.

Мініатюри з натури

АЛЕ Ж...

— Ти знаєш, вже ота телереклама набила оскому,— каже Петро Сергієві.

— То не дивись її, вимикай телевізор.

— Але ж таких гарних дівок показують...

ДЛЯ СНУ

До окуліста зайшла старенька бабуся і просить:

— Випишіть мені, будь ласка, сильніші окуляри, бо вже й уві сні людей не впізнаю.

НА ЛЕКЦІЇ

Професор розповідає про піднесення економіки країни і бачить, що один із студентів міцно спить.

— Товаришу,— звертається професор до студента, котрий сидить поруч із сплячим,— розбудіть отого соню.

— Я-а?.. А хто його приспав?

Іван ТОКАРЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хлопці, ну, я, мабуть, пішов... Бувайте!

Валерій ЧМИРЬОВ

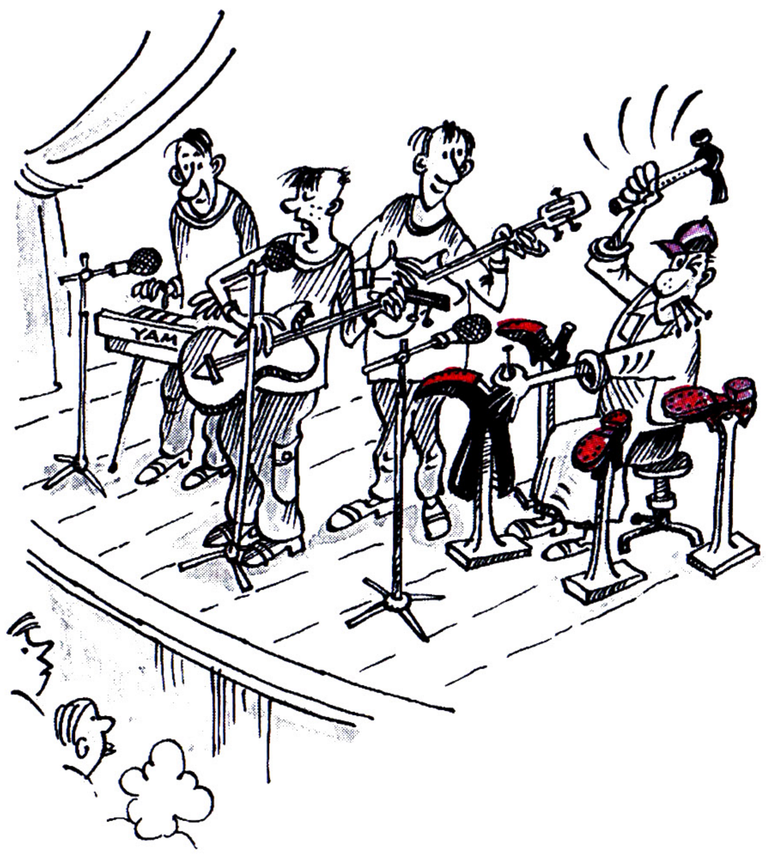

Олексій КОХАН

— А допоможе, бабо, ваше зілля?
— Допоможе! Хіба на саму пенсію тепер проживеш?..

Думки вголос

● *Як би себе так похвалити, щоб інші підтримали?*

● *Мріяв стати вченим, а став лише кандидатом.*

● *Начальство милить шию — санітарний день?*

Василь МОМОТЮК.

Микола КАПУСТА

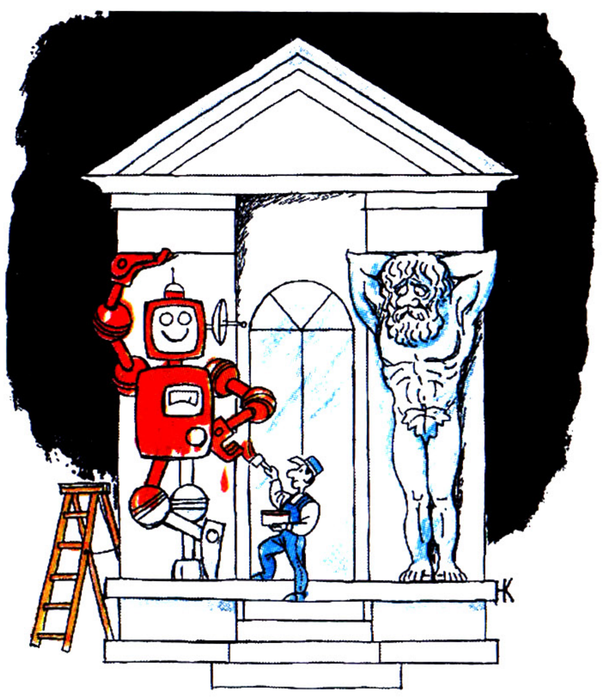

ЗАПОВІТ

ГУМОРЕСКА

Кандибобренко помер. Неначе вчора ще мотався по володіннях, збивав мільйон до мільйона, щоб який-небудь мільярд стовкти, задля безпеки пересів з «мерседеса» на танк — у того броня товща, і на тобі... перекинувся, упокоївся, простяг ноги, відійшов... Все покинув: заводи і фабрики, кафе і АЗееСИ, басейн біля вілли не з однією золотою рибкою, а із цілою зграєю, і зимовий сад не з пластмасовими, а з справжніми пальмами. Життя між шлюбним вальсом Мендельсона і траурним маршем Моцарта пролетіло як одна мить. Залишило світу на спомин лише сина Ростика — нащадка незчисленних скарбів.

Ростик наледве дочекався, поки заб'ють віко і засиплять могилу, вскочив у танк і помчав до заповітного сейфа у батьковій спальні під килимом. Сейф довго не піддавався, ніби не визнавав нового власника, та нарешті розчахнув своє скромне нутро: пара брусочків золота, жменька діамантів, журнал із сороміцькими картинками і... і !!! — файл із заповітом.

Пронизаний струмом хвилювання, Ростик заходився читати жаданий:

ЗАПОВІТ
На сповнення моєї батьківської волі улюбленому сину Ростиславу Кандибобренку:

1. Дорогий сину! Все моє буде твоє лише через 20 років і то за умови, якщо ти додаси до нього ще стільки.

2. Щоб здійснився пункт перший, пам'ятай, що гроші люблять гроші, лягай і вставай з думкою про гривні, долари і євро. Люби національну і тверду валюту більше, ніж своїх близьких та самого себе і довіряй лише курсу Дойче-Банку.

3. Десятою дорогою обминай казино, скачки, повій, ніколи і нікому не позичай жодної копійки, не спокусися надати хоч найменшу благодійну допомогу якійсь партії, фонду, товариству, фундації, спілці, бо тоді ти пропав, не матимеш від них життя до скону.

4. Я із своїми соратниками приватизував фабрики і заводи, санаторії, клуби і дитсадки могутньої колись комуністичної партії і її привідного ременя — профспілок, а ти зумій приватизувати майно моїх соратників.

5. Цінні подарунки, фуршети, банкети, пікніки, полювання в національному заповіднику влаштовуй лише для тих, хто зможе відповісти тобі взаємністю. З пролетарською голотою, гнилою інтелігенцією, дрібними демократами не товаришуй — їх цікавиш не ти, а твоя права кишеня.

6. Політикам, банкірам, журналістам і артистам приязно посміхайся, але грошей не давай, лише обіцяй колись дати, обнадійливо пригости кавою чи сигаретою — це прив'яже їх до тебе серйозно і надовго.

7. Банківські оборудки проводь у парні числа при ясному освітленні і під класичну музику, а видатки списуй у непарні, коли на всіх телеканалах профілактика, під сучасну естраду.

8. Виконання всіх попередніх пунктів створить тобі славу грошового мішка. Та краще бути мішком з грошима в надійному банку, ніж мішком з цементом у сирому складі чи мішком з чимось ще гіршим.

9. Любий сину! Якщо ти зі мною згодний, то почни вже сьогодні писати свій заповіт, бо гроші керують світом, люблять багатих і якщо ти не спішитимеш класти їх на свій рахунок, то вони втечуть до інших.

— Батьку, а для чого це все?! — застогнав нащадок, в розпачі шматуючи заповіт.

Микола БОСАК.

Друже Перче!

Минулого року в Лондоні ввели плату за в'їзд до центру міста. Керівництво Одеси вирішило перейняти досвід англійців. Кажуть, що незабаром за в'їзд в історичну частину Південної Пальміри автомобілісти будуть платити десь близько восьми гривень. Кошти йтимуть на реставрацію історичних пам'яток та озеленення. Хоча одесити жартують: «Треба брати гроші не за в'їзд, а за виїзд. Це буде по-одеськи. А щоб уже зовсім по-нашому було — нехай платять за в'їзд і за виїзд».

Федір ЛОЖКА.

м. Одеса.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— І багато вам, бабусю, пенсії прибавили?
— Не скажу, бо то курям на сміх...

Микола КАПУСТА

ХТО Ж ТОБІ НЕ ДАЄ?!

Чого найбільше тепер у нас розвелося, так це, даруйте, рахівників: усі тільки рахують. Чужі гроші.

От, приміром, причепилися вони до нашого відомого діяча Івана Івановича. Якась там зарубіжна радіостанція передала, що в нього, бачте, виявився в швейцарському банку 1 (один) мільйон доларів. А ті нишпорки наші вже й спокій втратили: коли ж він, мовляв, устиг їх назбирати, якщо день і ніч тільки те й робить, що вболіває за нашу економіку, за щастя трудящих?.. Ну й що? Виходить, якщо Іван Іванович життя нам покращує, то собі його покращити — не має права? У нас же демократія! А тут роти пороззявляли: звідки у нього стільки доларів?.. А тобі яке діло, вражий ти сину? Накладав чоловік, от і має. Заощаджуй, складай і ти — хто ж тобі не дає? У нас демократія — кожен має право хоч і в Швейцарії заощадження зберігати. Найми в тій Швейцарії, в найкращому тамтешньому банкові сейф і тримай у ньому свої трудові. От як Ленін у свій час тримав свої трудові партійні копійки в Швейцарії, — так і ленінізм виник. Створюй і ти свій петренкізм чи іваненкізм, якщо ти Петренко чи Іваненко. А товариш Іван Іванович на ленінізмі виріс, був не рядовим діячем керівної та спрямовуючої. І тепер він не рядовий. В нас усі діячі звідти, з ленінізму, вийшли. От і утверджує себе Іван Іванович у Швейцарії! Утверджуйся і ти — хто ж тобі не дає?!

Так ні ж, сам лінується в Швейцарії персональним сейфом обзавестися, а чужі гроші рахує. До того Івана Івановича, як реп'ях до шерсті чіпляється — мільйон, бач, доларів має! А ти, крикуненку, знаєш, яка в нього зарплата? Аж 1 (одна) тисяча гривень! На місяць! Що, заціпило, рахувальнику чужих грошей? Ото ж бо! Тому Іван Іванович і накопичив мільйон. По тисячі щомісяця складав. Через сто отих місяців уже й мав у тій Швейцарії сто тисяч. А якщо десять разів по сто місяців — от і маєш його, голубчика! Мільйончик!.. Правда, гривень. Але ж тут арифметика проста: Іван Іванович складав по одній тисячі гривень щомісяця стільки разів, скільки гривень у кожен долар влазило, от і зібрався в нього у Швейцарії мільйон доларів! А рахівники чужих грошей не вгамовуються: це ж він, мовляв, не їв, не пив стільки разів по сто тисяч місяців, поки той мільйон наскладав?.. І ти не їж і не пий, а складай — хто тобі забороняє?.. А може, Іван Іванович, поки свою в Швейцарію пересилав, жив на жінчину зарплату, га? Та ще й теща виручала, якусь гривню-другу од своєї пенсії одривала.

Ну й народ же! Нема того, щоб похвалити чоловіка, повчитися в нього, як треба копійку до копійки збирати, — ні, напали: де взяв той мільйон доларів?.. Ну й рахівнички, туди вас!.. Якщо чужі гроші у швейцарських банках будете рахувати, то коли ж ви свої заробляти будете?.. Ось того ми й бідуємо, ось чому в нас від зарплати до зарплати й не вистачає...

Отож, панове і товариші, беріть приклад із Івана Івановича. Сейфів у швейцарських банках усім вистачить.

Валентин ЧЕМЕРИС.

БАЙКИ У ПРОЗІ

ПРАВИЛО

— Не розумію, — зітхнув Пес. — Коли господар бучнув мене чоботом, вибачте, по морді, — всі спостерігали за цим неподобством мовчки, спокійно, без краплі співчуття. Варто було мені його вкусити за ногу — піднявся несамовитий галас.

ЗА КОМПАНІЮ

У пивбарі на столі — Кухоль з пивом. Поряд лежить Варений Рак.

— Пива хочеш? — питає Кухоль.

— Та я взагалі не п'ю.

— А за компанію?..

— Хіба що...

— Звичайно! — гаряче запевнила Пляшка. — Лише я знаю, як створити одностайний настрій у будь-якій компанії.

ПЛЯШКА

За столом сидять люди. Дискутують. Кожен висловлює свою особисту думку. Скільки, як кажуть, людей — стільки й думок.

— Здається,— мовила закоркована Пляшка, що стояла на столі, — настав час і мені втрутитися.

— Це якось вплине на хід дискусії? — висловив сумнів один із Бутербродів, що лежали поряд на тарелі.

ЕТАЛОН ЧАСУ

— Ти скоро кукурікатимеш? — запитав у Півня Годинник.

— А ти кудись поспішаєш? — посміхнувся той.

— Та мене ж по тобі звіряють.

— А-а, — позіхнув Півень, глянув на Годинник і відповів, — через п'ятнадцять хвилин.

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

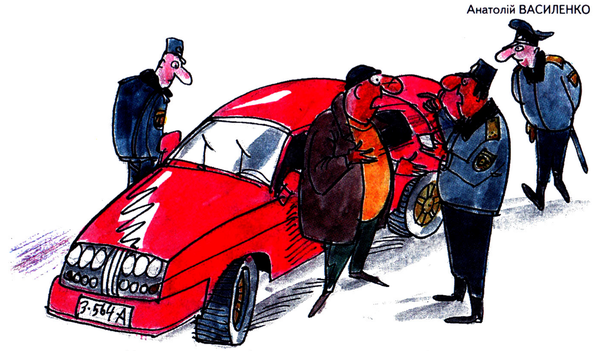

— Це авто вже півроку як у розшуку!
— Та ви що? Я лише годину тому його вкрав!

ІРОНІЗМИ

❄ Голодному ситому — не брат. А лише співвітчизник.

❄ Решетом води не наносиш. Лише робочого стажу.

❄ Семеро одного не ждуть. Якщо той «один» не є їхнім начальником.

❄ Не рахуй чужих грошей. Якщо за них тебе пригощають.

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Любий, ти ж казав, що сьогодні будеш сліпим?..

Олексій КОХАН

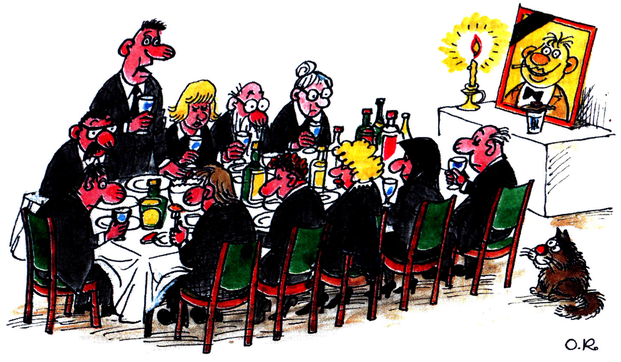

— Він прожив коротке життя, але дурниць устиг наробити багато...

Друже Перче!

Весь час бідкаємося: чому це наша молодь не хоче йти на військову службу і шукає різні причини, аби ухилитися від призову? Так буде тривати доти, поки держава належно не подбає про свої збройні сили. А вони, як відомо, фінансуються лише на п'ятдесят відсотків від потрібного. В усіх країнах шанують своїх захисників. Бо ж як сказав один мудрий чоловік: хто не годує свою армію, той буде годувати чужу. Хіба ми цього хочемо?

Яків КОГУТЕЙКО.

м. Суми.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Сюди дивитися треба!..

ГУМОРЕСКА

ЗНОВУ НЕ СПИТЬСЯ

Походив по кімнаті. Вийшов на балкон. Посвистів. Змерз, зайшов. Не спиться.

Будильник торохтить, наче діжка з гори котиться. Заховав його у хлібницю.

Дружина у сні сопе — повернув її до стіни й підпер підшивкою журналів, які здебільшого пишуть про те, як «морити» себе голодом. Ніколи з ними не розлучається.

Не засну!

Поліз у шафу, поганяв охлялу міль, знайшов одну гривню й фотографію, де я стою на березі моря в плавках і з перев'язаною головою. От дурень! Стрибнув зі скелі, наче не хотів до пенсії дожити!

Ну не засну і все!

Вже й постанову уряду про покращення життя прочитав ззаду наперед, і сусідам подзвонив, гидким голосом попередивши, що в нашому під'їзді завівся крокодил.

Спробував ремонт у квартирі розпочати — шпалер немає. Увімкнув телевізор, з нього стрельнули й чортихнулись, я й вимкнув. Заснеш тут, коли тебе не по-нашому матюкають. Син з дискотеки прийшов. Сказав, що в під'їзді рятувальна служба шукає крокодилів, приніс із кухні будильника, забрав гривню і, ганяючись за міллю, запитав, що то за дурень з перебинтованою головою на фотографії. А тут ще й дружина прокинулась і спросоння почала гортати журнал про «осину» талію та неіснуючі параметри її організму.

Сон, звичайно, так і не прийшов у цю затишну метушню. Не спиться! Не можу заснути!

Пішов у аптеку, побудив там усіх, випросив снодійне. «Якщо не переплутали — буду і я спати», — втішаю себе, ковтаючи ліки на ходу.

А в квартирі — група сусідів підозріло на мене дивиться, рятувальники хижо нищпорять, міль верехтить, а син усіх виштовхує, лякаючи моєю фотографією. Вже й світати почало, а мені спати не дають. Тут ще й колега на порозі з'явився.

— Молодець, — каже, — що вже прокинувся. Збирайся на річку, як і домовлялися.

— По рибу? — кліпаю очима.

— «Ну не крокодилів же ловитимеш, — відмахується від метеликів, рятувальників, сусідів і сина з фотографією морського чудовиська.

До річки ми з колегою не дійшли, бо я заснув... у ліфті. Рятувальники на руках мене до квартири занесли. Гарне снодійне в аптеці дали! Весь день проспав. А оце знову безсоння. Вийшов на балкон. Поспівав. Зайшов. А будильник торохтить.

Сергій СОЛОВЙОВ.

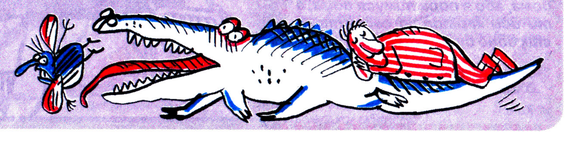

Народні усмішки

СОН

— Ти бачив сон про шимпанзе і бегемота?
— Ні, не бачив.
— Обов'язково подивись. Класний сон!

МАНІЯ ВЕЛИЧІ

Приходить пацієнт до лікаря:
— Лікарю, дякую! Ви мене вилікували від манії величі. Скільки мільярдів я вам винен?

У БАРІ

Розмовляють двоє:
— Пиво — це хліб. Горілка — це ковбаса.
— Берем три бутерброди.

Почув і записав Андрій САЛАТА.

смт Вільшанка Кіровоградської області.

ІНТЕЛЕКТУАЛ

Журналіст бере інтерв'ю у мера одного міста:
— Скажіть, будь ласка, вам не здається, що стала тенденція відтоку мізків за кордон ослаблює інтелектуальний рівень місцевого ринку праці?
— Шо-шо?

ПОКАЗАВ

До бару заходить здоровань і запитує кельнера:
— Вам вишибайло не потрібен?
— А ви зможете?
Здоровань підходить до найбільшого у барі, бере його за петельки і викидає у вікно. Той тільки кавкнув.
— Ну як? — весело цікавиться у кельнера. — Візьмуть?
— Не знаю. Запитаєте у директора...
— А де він?..
— Та ви ж його щойно викинули...

Почув і записав Степан ТЕРПИЛО.

м. Берислав Херсонської області

ОЦЕ ТАК ШВИДШЕ!

Зібралися чоловік із жінкою картоплю саджати на тому городі, що аж за селом. Перед тим вирішили пообідати.
Жінка каже:
— Їж, Іване, борщ, а я буду м'ясо, або я їстиму м'ясо, а ти їж борщ — так воно швидше.
— Добре,— відповів чоловік,— нехай буде по-твоєму.
Пообідали. Тоді чоловік і каже:
— Тепер ти, жінко, йди картоплю саджати, а я поратимусь дома, або я поратимуся дома, а ти йди картоплю саджати — так воно буде швидше.

Почув і записав Ігор ЗАРІЧНИЙ.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Організована злочинність пішла... Мабуть, на розбірки.

Валерій ЧМИРЬОВ

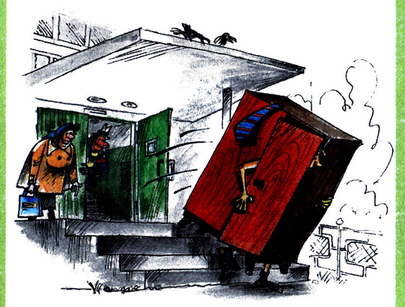

— Здається, Люсьчин чоловік зненацька з відрядження повернувся...

Вінегрет із перцем

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Іван САВЛЮК

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Олексій КОХАН

Георгій МАЙОРЕНКО

Радна САХАЛТУЄВ (тема Георгія Майоренка)

— Дозвольте мені тут переховатися, поки закінчиться податкова перевірка!

Георгій МАЙОРЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Ну ось! Ще одна фірма прогоріла!

Євген ХУДАЄВ

Владислав ШИРЯЄВ

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Андрій САЄНКО

Олексій КОХАН

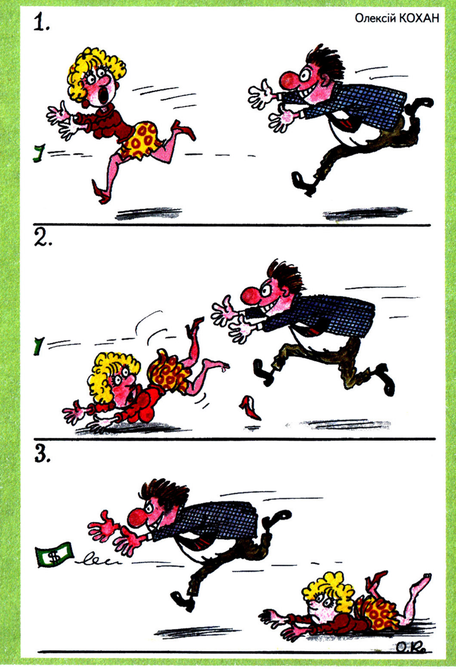

Народні усмішки

СКЛЕРОТИК

Проходячи повз вартового, генерал побачив, що той не звернув на нього найменшої уваги, не відкозиряв навіть.
— А ти знаєш, хто я?! — грізно запитав генерал.
Вартовий зміряв його поглядом і кричить у караульне приміщення:
— Ей, братва, мерщій сюди! Тут з'явився якийсь склеротик, що навіть не знає, хто він!..

Почув і записав Іван ОКАРЧУК.

ДУМКА ПРО ПРЕСУ

— Що ти думаєш про нашу пресу?
— Що? Та бреше вона, бреше!
— А чому ти так гадаєш?
— А тому, що рік тому прочитав у газеті оголошення і одружився «на красивій, інтелігентній дівчині...»

Почув і записав Максим ЗОЗУЛЯК.

м. Ірпінь.

НЕ МОЖЕ

Лікар оглянув молоду жінку та й каже:
— А тепер, прошу, відкрийте рот.
— Не можу.
— Чому?
— Бо як відкрию, то буду цілий день говорити.

НА БАЗАРІ

Підійшов чоловік до бабусі та й питає:
— Це у вас кролик?
— Так.
— А навіщо ви його забили, він же худий?
— Бо, клятий, мишей не ловив.

НЕ ВИСТАЧАЄ

— Де була?
— У ворожки.
— Що робила?
— Хотіла, щоб вона мені поворожила на картах і сказала скільки коханок має мій Петро.
— Сказала?
— Ні.
— Чому?
— Каже, у нього стільки коханок, що дам у колоді карт не вистачає.

МУДРИЙ СОБАКА

Підійшов сусід до хвіртки та й каже:
— Євгене, прив'яжи собаку, бо він мені штани порве, як ітиму у двір.
— А ти візьми в руку пів літру горілки і йди сміло, він навіть не гавкне.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська Львівської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Коли підійшла знаменна дата — 190-річчя від дня народження Т. Г. Шевченка, то виявилося, що любимо і шануємо ми його здебільшого на словах. Врешті наші урядовці спохопилися і доручили Держкомтелерадіо забезпечити видання повного зібрання творів та «Кобзаря» Т. Г. Шевченка впродовж 2004 року і розповсюдити по бібліотеках системи Міносвіти і Мінкультури. А якби не ювілей, то, мабуть, не дочекалися б ці осередки культури бажаних книг. Хоч і тут не треба дуже радіти. Бо у багатьох населених пунктах сьогодні й бібліотек немає.

Дмитро КРІПОСНИЙ.

Черкаська область.

Олексій КОХАН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

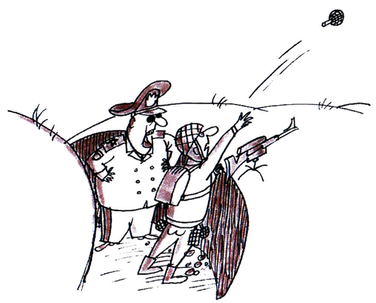

— Ти чого це військовим майном розкидаєшся?!

Стою я собі надвечір неподалік від кіоску колоніальних товарів, дихаю, тобто смалю свою улюблену клятущу «Приму», аж тут така, скажу вам, ковбоєчка підпливає: штанці в облипку й чобітки так само, вище колін дерються, шкіряний куртяк і кепель криластий, а з-під кепеля — волос-ся-я-я... Стала упівоберта до мене з другого боку кіоску, тільки трохи профілю, крисів капелюха з волосся та носків чобітків визирає. Глянула на мене й каже:

— Привіт!

«Привіт»,— ледь не одгукнувся я, та вчасно прикусив язика. Щось ніби нічого знайомого в ній — обізналася, мабуть.

А вона:

— Ну, як ти?

Та як я? Як усі, за невеликим винятком. Тобто нічого питати, нічого й сказати.

Вона ж — ні хвилинки на роздуми. Покосувала на мене, і знову:

— Може, розважимося, любий?

Думаю: теж скучає людина, як і я, теж у житті мало радощів, бідака бідаку чує та й, як може, рятує. І щось потепліло в душі моїй до неї.

— Сходимо в кафе...

ВЕЧІРНІЙ ЕКСКЛЮЗИВ

УСМІШКА

Я мимохіть намацав у кишені решт-ки того, що колись називалося грошима.

Кафе — це ще по-людськи, це ще я подужаю. То до ресторану тепер рости — не доростиме хоч до самого скону.

— А потім до тебе, музичку послухаємо...

Музика у мене, звісно, трохи вже не та, минулого не тільки століття, а й тисячоліття, однак, судячи з милого голосочка незнайомки, не робот же вона, зрозуміє моє стражденне ретро.

І тільки хочу й своє слово до її слова, а вона далі щебече сама, видно, бачить, що я за боєць.

— До речі, у тебе гаряча вода є?— незбагненно прокліпнула у мій бік.— Заодно й ванну прийму, бо в мене цілий тиждень, як і не крапне.

Тут я вже остаточно дозрів й одважився на вчинок. Нарешті видам їй на всі її прикиди рішуче чоловіче «так». Та тільки ступив до неї крок, як вона проспівала:

— Ну все. До зустрічі,— і... поклала в сумочку мобілку.

Петро ФЕДОТЮК.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Письменника-гумориста, постійного автора «Перця» Миколу БІЛОКОПИТОВА з першим 50-літтям.

НАША ЛЮДИНА

Терпець у неї із заліза,
Нема подібного ніде:
Поки на стінку не полізе,
До стоматолога не йде.

ПАПУГА

Щодня із клітки гонорово,
Кричав:
«Мені свободу слова —
Я б народив такі думки!..»
Його дослухались таки.
Тепер свободу слова має,
Що хоче, те і... повторяє.

ПЕДАГОГІЧНА ПОЕМА

У мемуарах записав Батіг:
«Виховував по-своєму,
Як міг...»

ДІРКА

— Я всім потрібна,
скрізь і всюди,
Без мене й Бублика не буде!

ПІДКОВА ЩАСТЯ

Траплялось, що її набито
На вже відкинуте копито...

ПРАКТИЧНА ШИЯ

Жарт

На жирафу в зоопарку
Вирячився Жора:
— Ого-го-го-го шияка!
Тьху, яка потвора.
Втім, мені б таку на плечі,
Я би дав їй раду —
Ну, наприклад, кожен вечір
Пив би до упаду.
Але так, щоб не згинало
Шию ту велику:
Щоби жінка не дістала
Манікюром пику.

Микола БІЛОКОПИТОВ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Жінка бокс дивиться... Це погана прикмета!

Смішинки

ДОВГО

— Татку, а скільки потрібно вчитися, щоб стати новим українцем?

— Довго. Принаймні, по два роки у кожному класі...

У БАРІ

Розмовляють двоє:

— Червоне вино корисне для здоров'я...

— А здоров'я потрібне, щоб пити горілку...

Алла ЯРОШЕВСЬКА.

м. Жмеринка.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Віктор ПОПОВ

— А за прогнозом — вітер помірний!..

ПІДСТРИЖЕНИЙ САД

ГУМОРЕСКА

Весна буяє-володарює. Довкілля зеленіє, цвіте, щебече, витьохкує. І моя душа співає, бо рідна «фазенда» у чарівну казку перетворилась. Розквітла черешня перед пишною яблунею, яку наче молоком облито, а джмелі і бджоли над ними гудуть, і над абрикосами, сливами, грушами... І кожне дерево ніби мені говорить:

— Нинішнього року, газдо, не підведемо — подвійний урожай дамо. Не так, як минулого... Бо тоді сталося таке...

Познайомився якось я із садівником-професіоналом. Агроном з вищою освітою. Він погодився провести у моєму саду обрізку та формування й омолодження фруктових дерев. Бачили б ви захоплену працю Юрія Грушка! Аж пританцьовував біля кожного дерева. Примовляв:

— Це — суха гілка. Геть її! А яка тут гущава! Геть зайве пруття! Геть! О, а ці три відростки дуже перспективні — будуть обсипані плодами! А он на тій яблуні аж чотири заплодоносять. І там гарні, і там добрі.

Ножиці-сікачі наче вторили: добре! геть! добре! геть!..

Після завершення обрізання я відзначив майстерність агронома Грушка минулорічним ароматним вином власного виробництва. Скромно кажучи, воно в мене не гірше французьких вишуканих вин. Юрій Іванович пив-смакував з превеликим задоволенням. Обіцяв і через рік навідатись.

Через кілька днів зустрів у центрі міста Петра Смичка, сусіда по «фазенді». Той порадував:

— З тебе, друже, кава з причепом. За що? Обрізував дерева у своєму саду. Заодно і твої дерева прородив... Сусіди ж. Мусимо допомагати один одному.

Через тиждень Василь Тичка, другий сусід, «порадував»:

— Не суши голову обрізкою дерев. І свій, і твій сад добре я вшорив. Добре, що мав два дні відгулу. Я тебе виручив сьогодні, ти мене — завтра. Ближній сусід, мовлять мудрі люди, рідніший, ніж далекий брат.

— А чи ти, Васильку, до чарки чи після чарки морив дерева?

— Не доходить до мене твій гумор. На що ти натякаєш?

— На те, що біля моїх дерев до тебе двоє сікачів «танцювало». Хіба не помітив їх слідів?

— Помітив і дуже здивувався, що ти таку відповідальну справу делегантам довірив.

Не цвів сад. Не радувала осінь плодами.

Нині від цвітіння душа радіє. Природа бере своє. Та й у Юрія Грушки і сусідів були добрі наміри. Доведеться їх восени запрошувати на вино...

Микола РІШКО.

м. Ужгород.

НАШ ВЕРНІСАЖ

Автошарж.

Олег ГУЦОЛ уже давно є постійним, шанованим нашим автором. І у багатьох склалося враження, що йому років та років. На автошаржі Олег з бородою. Але і це не означає, що йому вже ого-го-го. Йому всього — 40 літ! З чим ми його щиросердо вітаємо від себе і від вашого імені!

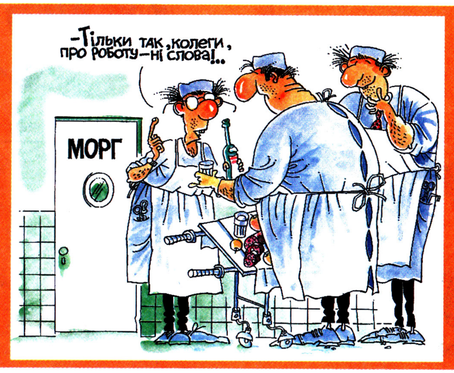

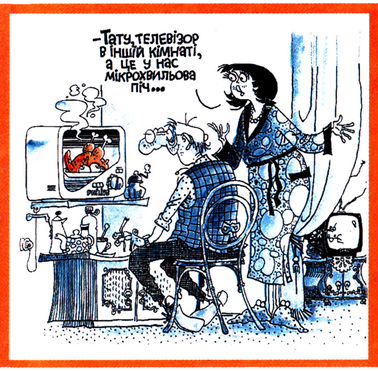

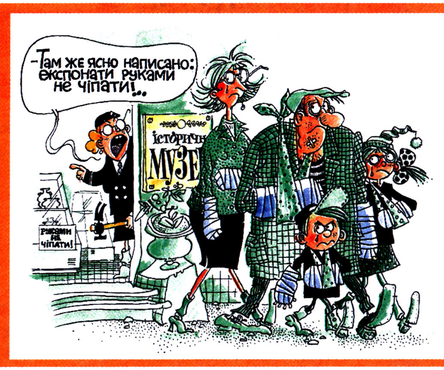

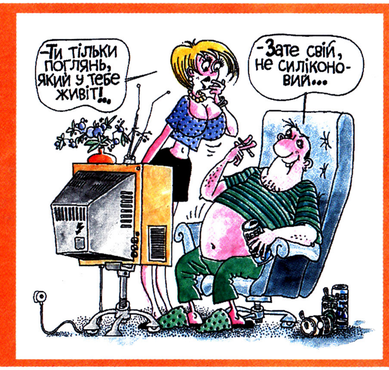

Сторінка для дітей

ВИННА... ВЧИТЕЛЬКА

— Синку, а чого в твоєму зошиті всі букви догори ногами? — запитує мама.

— А вчителька так диктувала.

НАВЧИЛИ

Мама намагається якомога раніше навчити Віталика читати, бабуся — рахувати, робити арифметичні дії. І ось написали слово «мама».

— Прочитай, Віталику.

Малюк довго дивився на літери, а потім випалив:

— Два «м» і два «а»!

З ЯКОЇ ЛІТЕРИ?

— Оксанко, чому ти написала «Іван Петрович» з великої літери, а «Петрик» — з маленької?

— Бо Іван Петрович — великий, а Петрик — маленький.

ДИВИНА

Син прийшов додому зі школи. Мати, переглянувши його щоденник, побачила там двійку.

— А це що таке? — суворо питає сина.

— Мамо, ти що, двійок ніколи не бачила?

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

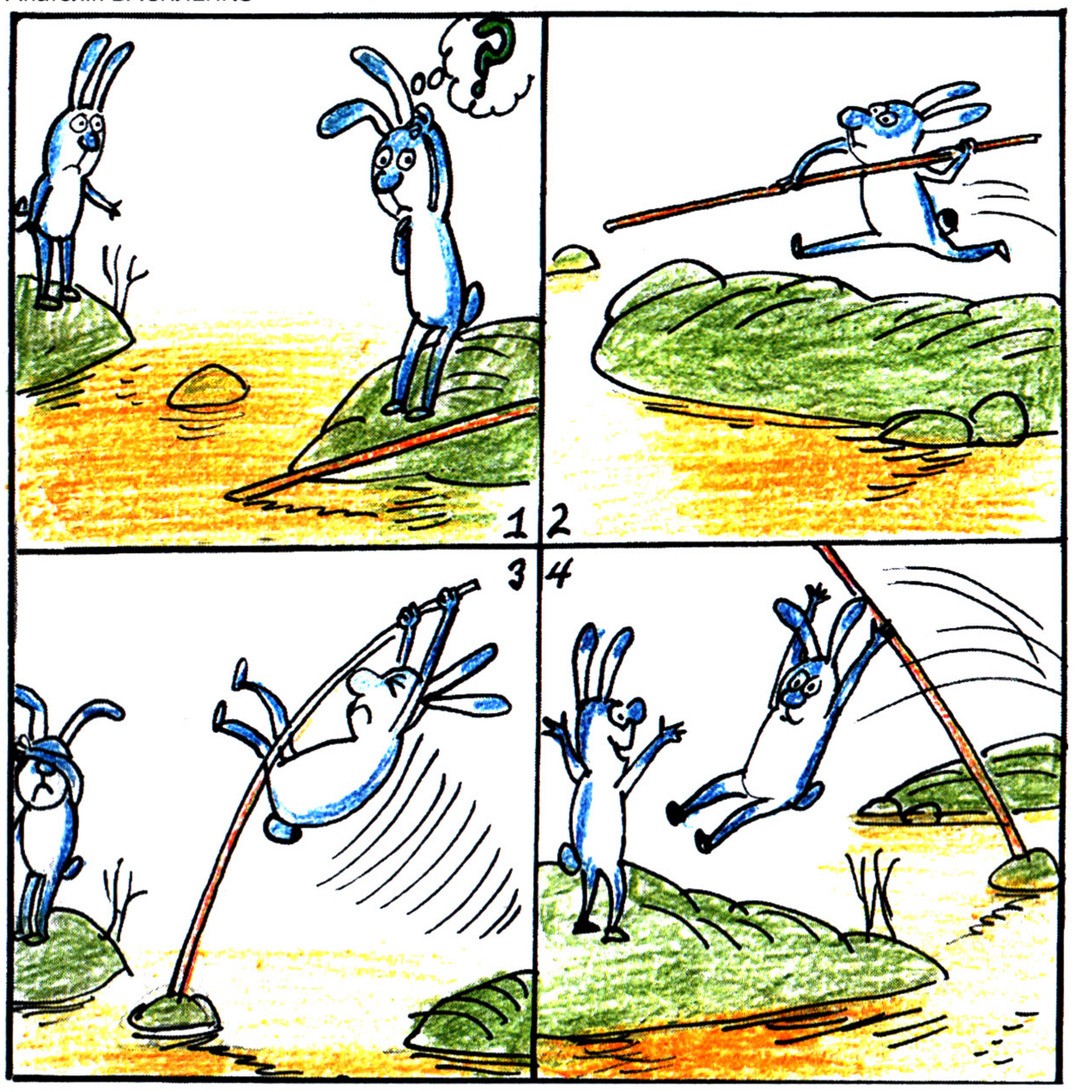

БОЯГУЗ

Йшов додому Валентин,
А назустріч — гуси.
Хлопець вмить
зідравсь на тин:
— Мамо, я боюся!
— Га-га-га, га-га-га! —
Реготали гуси.

ОГІРОЧКИ

Огірочки, огірочки,
Неслухняні, просто жах!
Перелізли до сусідки
І сховались в гарбузах.

Ольга МЕЗЮК.

м. Київ.

РЕБУС

Хто правильно розшифрує ребус, той прочитає загадку. А як прочитає, нехай відгадає.

Склав П. МИШКО.

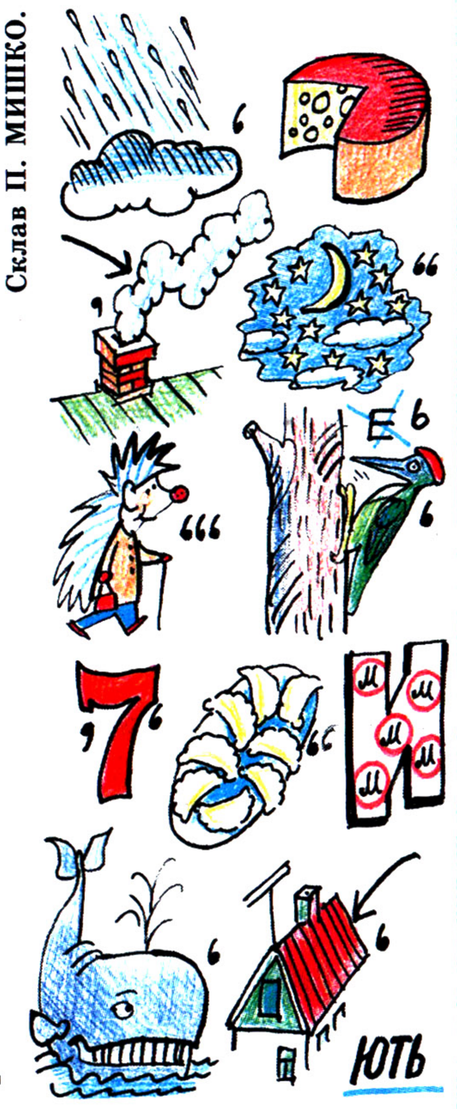

СТОРОЖ

Кенійська народна казка

У савані (це такий безмежний степ, де трава росте вища за людину) живуть звірі і птахи, яких можна зустріти тільки тут.

Одного разу прийшов сюди злий чоловік і почав знищувати звірів. І ті вирішили піти до дуже старої і розумної вогняної ящірки:

— Порадь, що нам робити?

— Вам потрібен сторож...— порадила та. Задумалися звірі: кого вибрати?

— Давайте я буду сторожем усіх звірів,— запропонував леопард.— Я ходжу безшумно, швидко, бігаю, далеко бачу...

— Гаразд,— погодилися всі. І став леопард сторожем звірів. Як тільки побачить злого чоловіка, то відразу попереджає їх про небезпеку... А коли захоче їсти, то підійде до якоїсь газелі чи зебри і каже:

— Наближається людина, пішли зі мною, я тебе заховаю у траві. Більше тієї газелі чи зебри ніхто не бачив. Бо леопард з'їдав їх. Помітили газелі і зебри, що їх меншає і меншає. Сказали про це звірам. А ті відповідають:

— Якщо вам не подобається леопард, то пошукайте собі іншого сторожа.

Пішли зебри і газелі до слона.

— Не можу я бути вашим сторожем, бо ви швидко бігаєте,— відповів той.

Зебри і газелі до носорога.

— Ви живете табунами, а я люблю бути наодинці з собою,— відмовився і носоріг.

Крокодил теж не погодився:

— Там, де ви живете, мало води.

Навіть мудра стара ящірка не могла нічого придумати.

— Вам потрібний сторож, який швидко бігає і не їсть зебр і газелей. Я такого не знаю...

— А я знаю!— пропищала невеличка пташка, що пролітала над ними.— Це страус.

— Та хіба може бути птах сторожем у тварин?— здивувалися зебри і газелі. Але діватися нікуди. Пішли вони до страуса. Той погодився, тільки попередив:

— За умови, якщо пір'я з мого хвоста не будете виривали, бо я цього не люблю.

І пішли зебри і газелі в савану пастися, страус із ними. А леопард захувався у траві. Підкрався до однієї малої зеброчки і каже:

— Злий чоловік недалеко. Пішли, я тебе сховаю.

— А наш сторож нічого не казав.

— Не казав, бо він птиця. Йому вас не жалко.

Дурненька зеброчка повірила хижаку. І, може, загинула б. Але страус усе бачив. Він підбіг до леопарда і як уперіщить його по голові. Той так і покотився по землі. А потім завищав і побіг геть.

— Оце справжній сторож!— загукали зебри та газелі. І тепер, де вони пасуться, обов'язково є страус.

Переповів М. МОЗГОВЕНКО.

Георгій МАЙОРЕНКО

— А це я їх замовив!

ДІАЛОГИ

— Чому у нас жодного кліє-нта?

— Може, вивіску поміняємо?

— А яка зараз у нас?

— «Зачинено».

❋❋❋

— Сусідко, позичте пилосос?

— Не можу... Чоловік заборонив мені виносити речі із квартири. Але якщо вам дуже треба, то можете покористуватися ним у нас.

❋❋❋

— Петренко, ви чому знову запізнилися?

— Бо пізно вийшов із дому.

— А ви не могли вийти раніше?

— Та вже пізно було виходити раніше.

❋❋❋

— Хвороба у вас цікава... А як ви спите?

— Та як, лікарю? У піжамі, на ліжку, в темноті...

❋❋❋

— Твій чоловік з виду такий розумний. Мабуть, усе знає?

— Ларисо, та ти що? Не говори дурниць. Він навіть не здогадується.

Геннадій ВІВЧАР.
м. Вижниця.

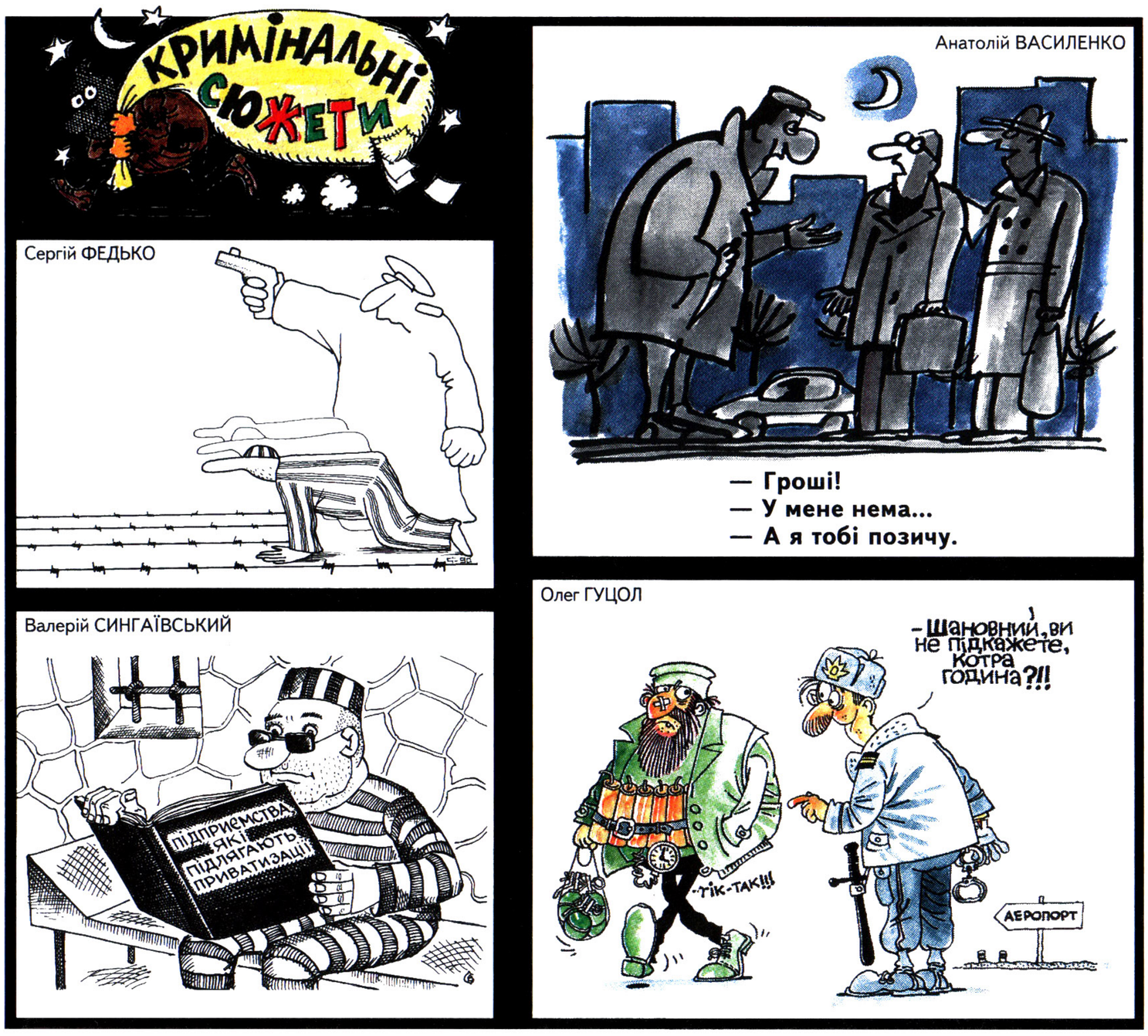

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Ті, хто купує наш журнал у кіосках «Преса», звернули увагу, що видання подорожчало. У цьому не наша вина. Це так «потурбувалися» урядовці, увівши на періодичні видання податок на додану вартість. Тому рекомендуємо оформити передплату на журнал: ціна на «Перець» за передплатою протягом року залишається незмінною. Наш індекс: 74393.

Будьте з «Перцем»!

СПОГАДИ ПРО МАЙСТРА

Це вже стало гарною традицією: у квітні на Одещині проходять Олійниківські дні — літературне свято, яким ушановується пам'ять виданого поета-сміхотворця Степана Івановича Олійника. А до «Перця» від нашого автора Володимира Шамші із Одеси лист надійшов. У ньому, зокрема, писалося:

«У листопаді 1963 року я, тоді молодий газетяр, надіслав на відгук Степанові Олійнику свій вірш «Персона грата». І він не тільки відгукнувся і оцінив твір, а й переклав його українською мовою (бо тоді я писав російською) та люб'язно повідомив мене про це листом... Степан Іванович покращив, збагатив твір автора-початківця. Для мене то була і велика творча допомога, і практичний урок майстерності, і взірець для наслідування».

До листа додавався і сам переклад, а ще — сподівання, що він зацікавить редакцію «Перця», членом творчого колективу якого Степан Іванович Олійник був довгі роки.

Володимир ШАМША

ПЕРСОНА ГРАТА

На всіх парах, аж котиться луна.
Летить веселий поїзд за діброву.
Два пасажири, ставши до вікна,
Покурюють, ведуть собі розмову.
Уже перебрано проблеми всі:
Діла космічні і новини свіжі...
— То, значить, їдете до тещі на млинці?
— Чому «до тещі»? Вся сім'я в Парижі.

— В Парижі?
— Так. Є сад, і дім свій є...
— Виходить, ви... виходить... парижанин?
— Виходить, так.
— Пардон! Мон шер, мусьє!
Давайте познайомимось — Коржавін!
А я ж то бачу: з хлястиком пальто,
Шкарпетки — шик, модерн в усім убранні.
Дивлюсь ото і думаю: ну, хто?
Не агроном же з Балти чи Саврані!
А ви — француз? Паризький гість, мон шер?
Я рад вас стріти — більш, як свого брата!
Люблю, мон шер, ці тонкощі манер.
Я, теє, сам, мон шер, — персона грата.
Люблю лиш модний одяг, як і ви.
Як іноземці в танцях по тавернах.
На жаль, у нас (пройди хоч до Москви!)
Не знайдеш навіть галстуків модерних.
Та я, одначе, стиль ваш бережу.
Все дістаю при допомозі блату.

І, звісно, з іноземцями дружу.
Персона грата — є персона грата!
Прошу Парижу передать салют!
Можливо, скоро і приїду в гості.
Ви що, мон шер? Виходите отут?..
— Уже приїхав. Ждуть мене в колгоспі...

В вікні пливли дахи, садки такі ж...
Притих експрес. Віта усіх калина...
Перон. Табличка:

Станція ПАРИЖ.
Одеська залізниця.
Україна.

Переклав із російської мови
Степан ОЛІЙНИК.

КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Птиця. Якщо вона одна, то весни не робить. 4. «Зарплата» студента. 9. Що сходить без насіння? 10. Приємне почуття. 11. ... носа не підточить. 13. Іван Грозний. 15. Особа, що має необмежену владу. 16. 100 $м^2$. 18. Спеціаліст, який проводить кінозйомки. 21. Церковний служитель. 22. Гра. 23. Телевізійний канал. 25. Родич лева. 27. Сатиричний жанр. 28. Обличчя. 30. Буває, вона «нападає» на людину після купання в холодній воді. 32. Додалося дня на гороб'ячий ... . 33. Чарівниця, або красива жінка. 34. Урочисте вшанування ракетними залпами. 35. Вона без зубів залізо їсть. 36. Туга за батьківщиною. 37. Керівник.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Хитрий звір. 2. Піднос, таріль. 3. Сатиричний чи гумористичний малюнок. 4. Автор сатиричних творів. 5. Будівельний матеріал. 6. Господарство двірника. 7. Знаменитий у Сорочинцях і у Лейпцігу. 8. «Кіт не знав, що на пиріг треба ..., а не сніг». 12. Документ. 14. Перед концертом вона — генеральна. 15. ... думкою багатів, поки з печі полетів. 17. Темно, хоч в ... стрель. 19. Людина без будь-яких прав. 20. Велика змія. 21. Приміщення для будівництва і ремонту кораблів. 22. «У всякого своя ... і свій світ широкий»... 23. Вид зв'язку. 24. Нота. 26. Сільськогосподарська машина. 27. Щось неіснуюча, видане з певною метою за дійсне. 29. Знаряддя пастуха. 30. Еверест. 31. Види бігу коня. 32. ... — грюк, аби з рук.

Склав М. ЯВІР.

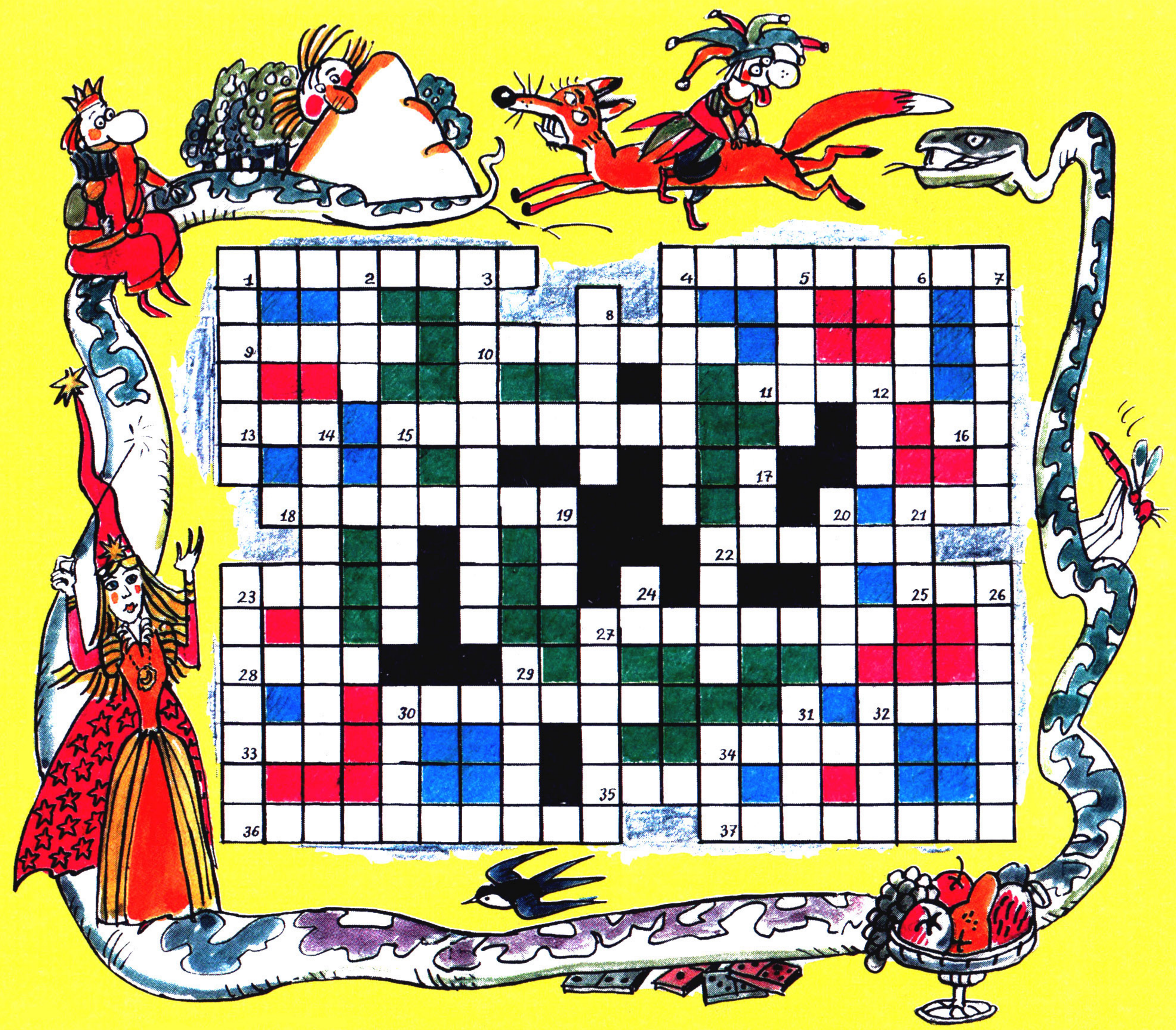

Страшне ПЕРО не в гусака...

«На деревах з'явились перші бруньки, потім другі, треті і так до самої осені».

«В кожній голові надійно схований розум».

«Порадьте: чого мені в житті не вистачає? В мене ж все є: комп'ютер, телевізор, люблячі батьки над головою...»

«В кожній руці Джулія тримала по квітці. П'ять білосніжних лілій...»

«Нарешті погода порадує українців. Прогноз на завтра: грози, зливи, шквали...»

(Із шкільних творів).

«У нашому морозиві ви знайдете кілокалорій не більше, ніж в звичайній кризі!»

(З газет).

Надіслала Надія СЕМЕНА.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Сонце гріє, вітер віє... Весна!

А ще недавно сніги мели, морози тріщали, носи мерзли... А під час відлиги діти ліпили снігових баб. Хтось милувався тими сніговими «скульптурами», а хтось використовував їх як схованку. Наприклад, один любитель «зеленого змія» сховав у відрі, яке було на голові снігової баби, пляшку оковитої. Друзі-випивохи тільки очі витріщили, коли побачили, де знаходиться отой «припас». Саме таку сцену змалював карикатурист Валерій Сингаївський.

Наші дописувачі і цього разу надіслали чимало підписів.

А Іван БАБУРЕНКО з Полтавщини написав таке: «Мій сусід, любитель чаркування, зайшов до мене і побачив у «Перці» цю карикатуру. Після того він у селі під «головні убори» всіх снігових баб заглядає. Думає, що і в нас є такі «схованки».

А переможцем цього разу авторитетне журі назвало **Євгена ТИХОСТУПА з м. Калинівки Вінницької області за підпис: *«Бачите, хлопці, а в неї макітра варить»,*** та **Андрія КУЛИЧКА з смт Овідіополя Одеської області: *«Єсть «соображенія»!»***

Вітаємо!

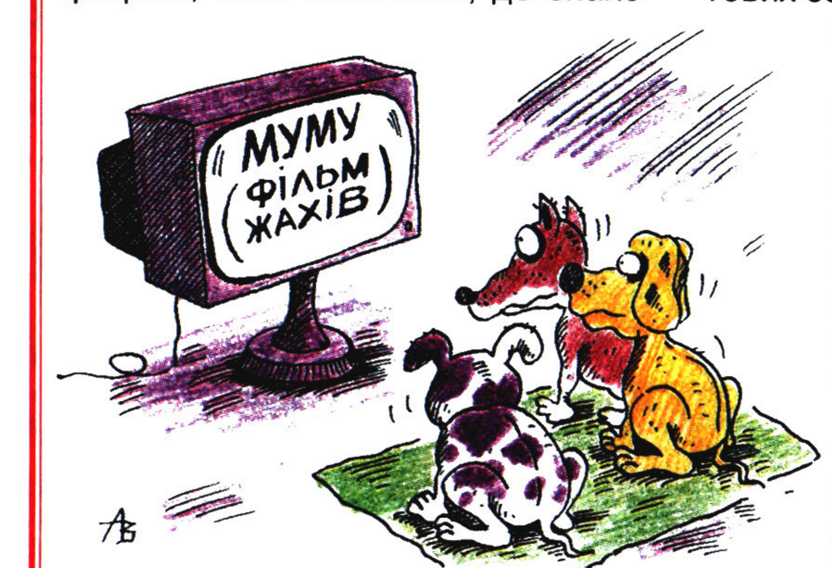

А тепер наступне завдання. Придумайте підпис до малюнка Володимира АДАМОВИЧА.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Що сирим не їдять і варенням викидають?

Лавровий лист.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У ЖУРНАЛІ «ПЕРЕЦЬ» № 3

У	С	М	І	Ш	К	А	■	А	■	П	■	А	■	■	У	С
Р	■	■	■	■	■	М	А	Т	Р	І	А	Р	Х	А	Т	■
А	■	■	■	■	■	А	■	У	■	Р	У	К	А	В	■	■
Г	■	■	■	■	■	Т	У	Р	■	А	Р	А	Р	А	Т	■
А	■	■	■	■	■	О	■	■	■	Т	А	Н	О	К	■	П
Н	А	К	А	З	■	Р	■	■	■	■	■	■	Н	■	Б	І
■	Р	У	Х	■	Н	■	■	■	■	С	■	■	■	■	■	Д
С	Е	Р	■	Т	О	Р	Б	А	■	И	■	■	■	■	■	Л
А	П	А	Р	А	Т	■	А	К	У	Р	■	■	■	■	■	О
Л	О	Г	І	К	А	■	Б	І	Р	■	■	■	■	■	■	Г
О	■	А	К	Т	■	П	А	Р	А	Ш	У	Т	■	Г	Р	А

ГУМОР — 2004 — рік Польщі в Україні

ІНОЗЕМНИЙ

Єжи ЯСІНЬСЬКИЙ

СКЛЕРОЗ

— Наступний!

Пацієнт переступив поріг кабінету і нерішуче зупинився.

— Заходьте. Сідайте і розказуйте, що вас непокоїть.

— У мене хронічні провали пам'яті.

— І як це проявляється?

— Все забуваю. Прізвища, номери телефонів, усілякі факти і події — ну, словом, усе!

— А ви пробували записувати?

— Та де там! Поки згадаю, де ручка, то вже й не знаю, що хотів записати... Та й блокнотів у мене, либонь, зо сто.

— Ясно. А як справи домашні? Ви ж, мабуть, одружені?

— Вдома препогано. Не пам'ятаю, коли іменини дружини, забуваю платити за помешкання, зарплату дружина за мене одержує...

— Дуже співчуваю. Все це, певно, неабияк дошкуляє вам на роботі.

— Не сказав би!— не погодився пацієнт.

— Але ж ви все забуваєте!

— Ну то й що!

— Вибачте, де ви працюєте?

— Я! Хвилиночку, загляну в записник. Ось... в управлінні торгівлі...

— І що входить у ваші обов'язки?

— Відповідаю на скарги споживачів.

З польської переклав Ігор АРТЕМЧУК.

Юліуш ПУХАЛЬСКІ

— Ось та-а-а-ка була!..
— Риба?
— Ні, у стегнах!..

Єжи ФЛІСАК

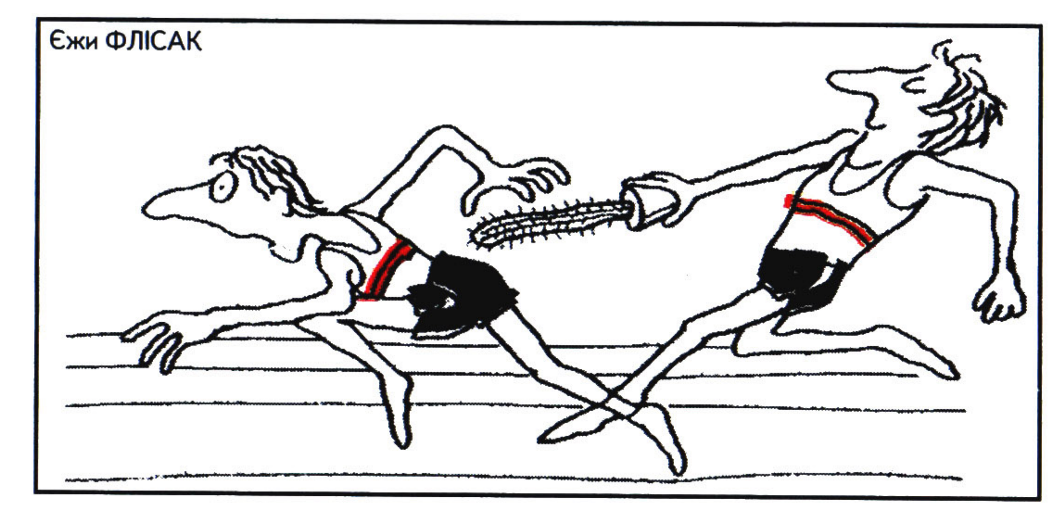

Хенрик БЗДОК

ПОВЕРНЕННЯ З ВІДПОЧИНКУ

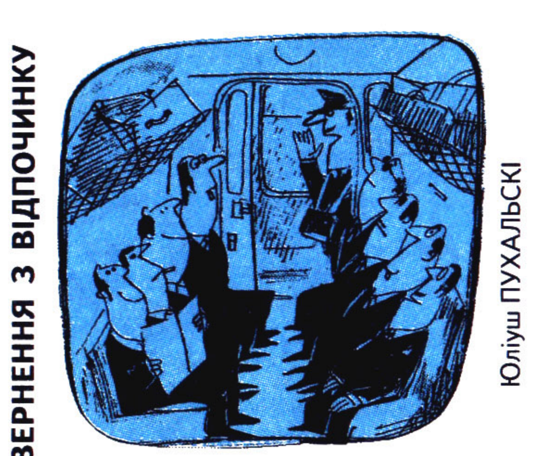

Юліуш ПУХАЛЬСКІ

— Панове, Варшава! Одягайте обручки!

Збігнєв КЮЛІН

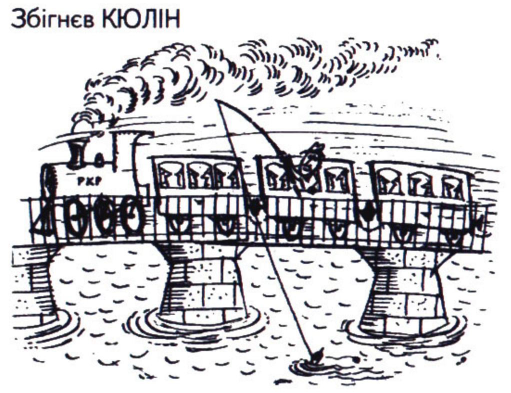

Маріуш КВ'ЯТКОВСЬКИЙ

ТРИ ЛЮБОВНІ ОПОВІДКИ

Знаний головний бухгалтер гостював у своїх приятелів і познайомився там із гарною молодою дівчиною.

— Вона повинна бути моєю,— бурмотів він.— То нічого не значить, що міг би батьком бути їй.

Одверто кажучи, міг би бути їй і дідусем. Був дуже щасливий, коли, після того як подарував їй скромний перстень із брильянтом, зауважив, що й дівчина до нього не байдужа.

Невдовзі повінчалися. Шеф-рахівник працював не більше, ніж перше, але щодня приходив додому з оберемком пакунків. Дуже скоро купив дороге авто, а дружині підніс діамантове кольє. Час од часу приносив дорогі шуби і ще багато чого.

— Позаурочна робота,— пояснював їй.

— Тільки ж бережи своє здоров'я,— благала вона його,— бо я тебе дуже люблю і померла б без тебе!

Варила йому лікувальні чаї і називала «татусем». Жили отак щасливо, аж поки бухгалтерський шеф не спорудив за свої скромні прибутки чудову віллу з басейном та великим садом при ній.

Одного печального дня на віллу завітали якісь люди з поліції. Конфіскували автомобіль, дорогі шуби і решту всього.

— Привласнив декілька мільйонів,— сказали лаконічно.

— Боже мій!— заридала нещасна жіночка.— Як же це я нічого цього не помічала!?

Як відомо, любов сліпа.

***

Один чоловік мав дуже вродливу дружину, яка до того ж була все ще закохана в нього. Любила його так сильно, що тільки про нього й говорила. Усе було так, поки не зустріла зовсім випадково Никодима. Замість таксі їхала в його «Фіаті» 1100.

— Куди ви мене везете?— крикнула вона.— Я живу у протилежній стороні! Мій Пепік буде непокоїтися! Якби ви знали, як сильно я люблю свого чоловіка!

Згодом, роздивляючись колекцію ляльок удома в Никодима, казала:

— Боже, що там тепер робить мій Пепік? Ах, якби ти знав, Никодиме, як я обожнюю свого чоловіка!

Кількома тижнями пізніше вона бесідувала з Никодимом у купе спального вагона:

— Пепік іще нічого не помітив, та й я не хочу цього, бо задуже його люблю, щоб завдавати такого болю...

Поїзд летів до кордону, несучи їх у романтичну подорож по чужих краях.

Як знаємо, любов не знає кордонів.

***

І третій чоловік мав теж таку прекрасну, молоду і закохану дружину. Вона дуже любила довго поспати, потім виходила попити кави чи відправлялася до перукарні. Коли чоловік приходив додому, її ніжності не було меж.

— Що ти мені сьогодні купив? Чи це те, чого хоче твоя жіночка?

А він завжди думав тільки про неї. Отак сильно вони любилися.

Одного дня його звільнили з роботи. Мусив продати машину. Але жартував:

— Тепер треба буде записатися на курси пішоходів.

З часом перестав приносити подарунки, але ще бадьоро казав:

— Люблю тебе, моя мила, але платонічно...

Це її дуже зачіпало. Любила його так палко, що не могла перенести думки, що й надалі буде йому тягарем.

— Коханий мій,— ніжно розважала вона,— ти геть ізнемігся, та й я не годна більше дивитися на твої муки. Лєшек має машину, віллу, щороку проводить відпустку за кордоном. Краще вже хай він мучиться!

І вона пішла до Лєшека.

Як ми знаємо, любов здатна на будь-які жертви.

Переклад Д. М.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

ПЕРЕЦЬ № 4 (1537)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія: Микола БОСАК (відповідальний секретар), Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера.

Здано до набору 19.03.2004.
Підписано до друку 07.04.2004.
Формат 70x1081/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 13230 прим.
Зам. 0110404.
Ціна договірна.

© «Перець» 2004 р.

Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

16 СТОРІНКА

Індекс 74393

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Олексій КОХАН

— У цій серії актори грають значне краще!
— Та це повтор позавчорашньої...

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Нарешті вийшов указ про боротьбу з корупцією!
— Куди вийшов?

Борис РЕВЧУН

— Тепер рушаємо в Україну — просять поборотися з їхньою бідністю.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— А що ви робите сьогодні ввечері?
— Гроші. Вони у вас є?

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Сергій РЯБОКОНЬ

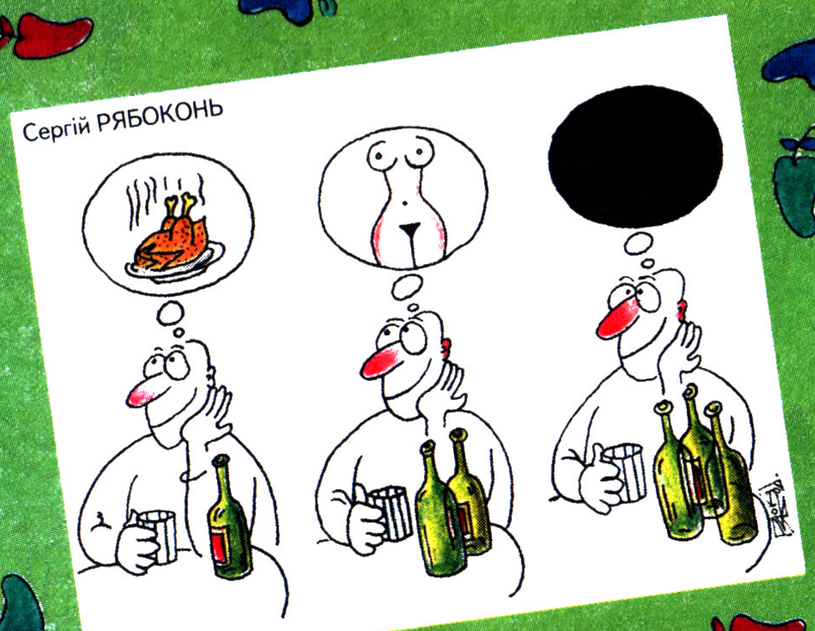

Вадим СИМИНОГА

— Ми збираємо пожертви на реконструкцію вулиці.

Георгій МАЙОРЕНКО

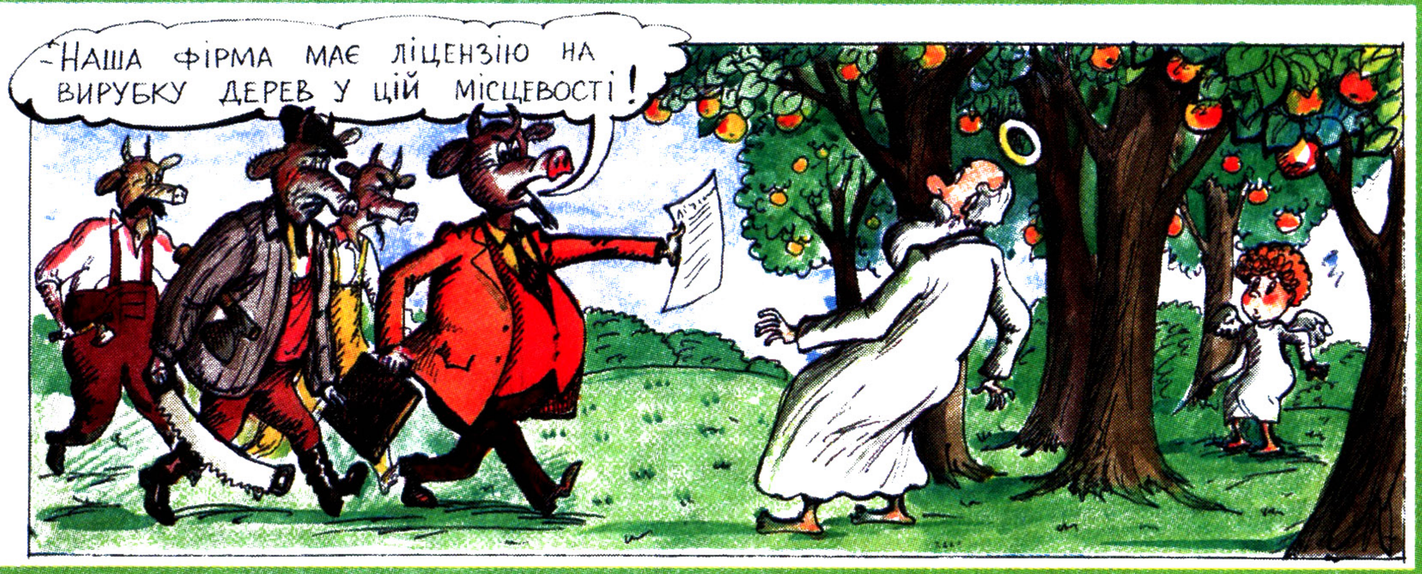

Валерій ЧМИРЬОВ

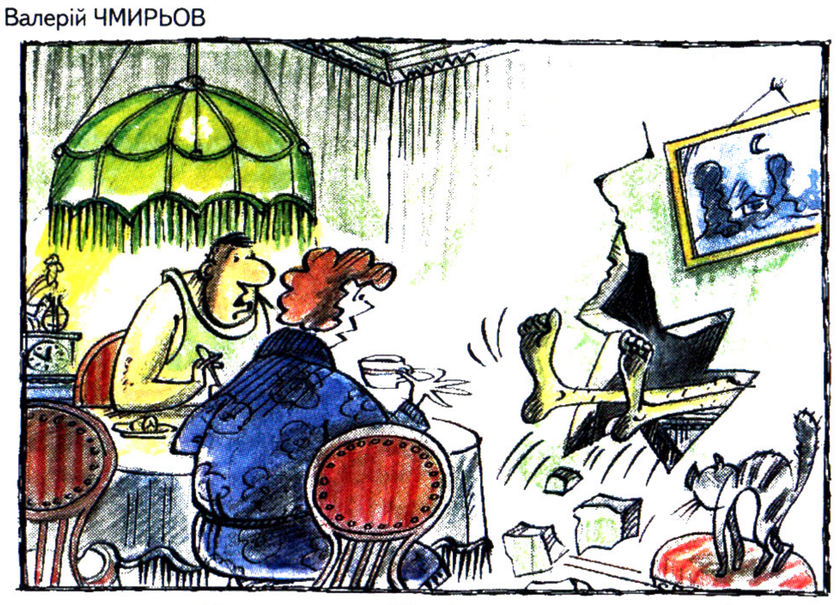

— Ти диви... Сусід повернувся зі зборів своєї баскетбольної команди!

4 820012 960675 04

УВАГА! УВАГА!

Той, хто полюбляє перець як рослину і овоч, уже посіяв його насіння на розсаду. Щоб і влітку, і восени бути із врожаєм.

А той, хто передплатив «Перець» лише на перше півріччя, мабуть, не забув завітати до поштового відділення або звернутися до листоноші, щоб продовжити передплату і бути з «Перцем» до кінця року? Якщо забулися — не баріться, зробіть це сьогодні.

ЗАЛИШАЙТЕСЯ З НАМИ! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!